25/06/2019

«Η διακονία του Μοναχισμού στην σύγχρονη κοινωνία»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στον Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας διοργανώθηκε το Σάββατο 25 Ιουνίου, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων των ΚΕ΄ Παυλείων η Θ΄ Μοναχική Σύναξη που φέτος είχε θέμα: «**Η διακονία του Μοναχισμού στην σύγχρονη κοινωνία**».

Το πρωί τελέστηκε αρχιερατικό συλλείτουργο προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου *Λαοδικείας* κ. *Θεοδωρήτου*, ο οποίος χοροστάτησε και στον Όρθρο ενώ έλαβαν μέρος οι Σεβ. Μητροπολίτες Γρεβενών κ. Δαβίδ, ο οποίος ήταν εκπρόσωπος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και Καστορίας κ. Σεραφείμ, ο οποίος κήρυξε τον θείο λόγο.

Ακολούθησε η έναρξη των εργασιών της Μοναχικής Συνάξεως, στην οποία συμμετείχαν περισσότεροι από 260 Μοναχοί και Μοναχές από 70 Ιερές Μονές της Μακεδονίας και της Θράκης αλλά και από άλλες περιοχές της Ελλάδος.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων κήρυξε την έναρξη των εργασιών της Μοναχικής Συνάξεως, ενώ ο Σεβ. Μητροπολίτης *Λαοδικείας* κ. *Θεοδώρητος μετέφερε τις ευχές της ΑΘΠ του Οικουμενικού* Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου και ο Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενών κ. Δαβίδ ανέγνωσε το μήνυμα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου.

Την προεδρία της Συνάξεως ανέλαβε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης *Λαοδικείας* κ. *Θεοδώρητος*.

Εισηγήσεις έκαναν: α) ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λεμεσού κ. Αθανάσιος, β) ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφείμ, γ) ο Γέροντας Ελισσαίος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας Αγίου Όρους, δ) η Γερόντισσα Πορφυρία, Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Αναλήψεως Σωτήρος Δράμας και ε) Γερόντισσα Θεοξένη, Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής Χανίων.

Οι εργασίες της Μοναχικής Συνάξεως ολοκληρώθηκαν με την ανάγνωση των πορισμάτων και την κήρυξη της λήξεως από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονα, ο οποίος ευχαρίστησε τους ομιλητές και τους απένειμε το χρυσό μετάλλιο του Αργυρού Ιωβηλαίου των Παυλείων. Στη συνέχεια παρετέθη τράπεζα σε όλους τους παρευρισκόμενους.

Τις εργασίες της Μοναχικής Συνάξεως παρακολούθησαν και οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας κ. Θεόκλητος, Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Ιουστίνος και οι εκπρόσωποι των Ορθοδόξων Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Εκκλησιών που βρίσκονται στη Βέροια για το διεθνές επιστημονικό

συνέδριο «Η Διακονία της Εκκλησίας κατά τον Απόστολο Παύλο», το οποίο αρχίζει τις εργασίες του αύριο Τετάρτη 26 Ιουνίου 2019.

Την ημερίδα παρουσίασε ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας Αρχιμ. Δημήτριος Μπακλαγής.

Για τις φωτογραφίες πατήστε εδώ

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας στην έναρξη της ημερίδος :

Ἡ χάρη τοῦ Κυρίου μᾶς ἀξίωσε καί πάλι φέτος νά συγκεντρω-θοῦμε ἐδῶ, ὑπό τή σκέπη τῆς Πα-ναγίας Μητρός του, τῆς ἐφόρου καί προστάτιδος τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μο-νῆς τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, καί τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως, τοῦ ἰατροῦ καί θαυματουργοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς φιλο-ξενεῖ στοργικά στόν ἱερό οἶκο του, γιά τήν ἔνατη Μοναχική Σύναξη, τήν ὁποία ὀργανώνει ἡ Ἱερά Μη-τρόπολη Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας στό πλαίσιο τῶν ΚΕ΄ Παυλείων, θέλοντας νά προσφέρει σέ ὅλους τούς συμμετέχοντες, μο-να-χούς καί μοναχές, μία εὐκαιρία συμπνευματισμοῦ καί ψυχικῆς τροφοδοσίας ὠφέλιμης γιά τόν κα-λόν ἀγώνα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τῆς μοναχικῆς τελειώσεως, πού ὅλοι διεξάγουμε.

Τά φετινά Παύλεια ἔχουν γιά μᾶς ἕναν ἰδιαίτερο χαρακτήρα, καθώς φέτος συμπληρώθηκαν εἰκοσιπέ-ντε χρόνια ἀπό τήν καθιέρωσή τους στήν Ἱερά μας Μητρόπολη. Γι᾽ αὐτό καί θεωροῦμε τήν ἐπέτειο αὐτή ὡς μία εὐκαιρία γιά νά τιμήσουμε καί νά εὐχαριστήσουμε ἀκόμη περισσότερο τόν μέγα ἀπό-στολο Παῦλο, τόν οὐρανοβάμονα καί οὐρανοπολίτη διδάσκαλο καί κα-θηγεμόνα μας ἐν τῇ πίστει, για-τί μέ τή δική του ἐνίσχυση, μέ τή δική του βοήθεια καί μέ τίς δικές του πρεσβεῖες ἀξιωθήκαμε ὅλα αὐ-τά τά εἰκοσιπέντε χρόνια νά τοῦ προσφέρουμε μέ τίς ἐκδηλώσεις τῶν Παυλείων μία ταπεινή καί ἐλά-χιστη ἀνταπόδοση τῆς ἀγάπης καί τοῦ σεβασμοῦ πού τοῦ ὀφεί-λου-με, ἀλλά καί νά προσφέρουμε τίς ἐκδηλώσεις αὐτές στόν εὐλο-γη-μένο λαό τῆς Ἡμαθίας ὡς δια-κονία τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία ὁ μέγας ἀπόστολος ἵδρυσε μέ τό κή-ρυγμά του στήν πόλη μας καί δέν ἔπαυσε ἔκτοτε νά τήν ποτίζει μέ τόν λόγο του καί νά φροντίζει γιά τήν πρόοδό της μέ τίς πρεσβεῖες του.

Σᾶς καλωσορίζω, λοιπόν, ὅλους μέ πολλή χαρά καί πολλή ἀγάπη καί σᾶς εὐχαριστῶ ἀπό καρδίας, γιατί τιμᾶτε μέ τήν παρουσία σας καί τή συμμετοχή σας καί τήν Θ΄ Μοναχική μας Σύναξη.

Ἐκφράζω πρωτίστως τίς εὐχαρι-στίες καί τήν εὐγνωμοσύνη μου πρός τούς Σεβασμιωτάτους Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, τούς εἰσηγητές τῆς ση-μερινῆς Συνάξεως ἀλλά

καί ὅλους τούς παρισταμένους, μέ πρῶτον τόν ἐκπρόσωπο τῆς Αὐτοῦ Θειο-τά-της Παναγιότητος, τοῦ Οἰκου-με-νικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρ-θολομαίου, Σεβασμιώτατο Μητρο-πο-λίτη Λαοδικείας κύριο Θεο-δώ-ρητο, ἀλλά καί αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τήν εὐλογία καί τήν ἄδειά τους, ὥστε νά εὑρίσκονται σήμε-ρα ἐδῶ μοναχοί καί μοναχές ἀπό πολλές Ἱερές Μονές τῆς Μακε-δο-νίας, τῆς Θράκης, ἀλλά καί ἀπό πολλά μέρη τῆς Ἑλλάδος καί τήν Κρήτη.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης θερμότατα τούς Καθηγουμένους καί τίς Κα-θη-γουμένες τῶν Ἱερῶν Μονῶν πού παρίστανται ἤ ἐκπροσωποῦ-νται ἀπό μέλη τῶν Ἱερῶν τους Ἀδελφοτήτων, καί σᾶς καλωσο-ρίζω ὅλους τούς πατέρες καί ὅλες τίς ἀδελφές μέ πολλή ἀγάπη στήν Ἱερά Μητρόπολή μας καί στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ.

Ἡ ἐπιλογή τοῦ θέματος τῶν ΚΕ΄ Παυλείων συνδέεται ἄμεσα μέ τόν ἐπετειακό τους χαρακτήρα, καθώς, ὅπως εἶπα, θεωροῦμε τά Παύλεια ἐκτός τῶν ἄλλων καί ὡς μία δια-κονία τῆς Ἐκκλησίας. Γι᾽ αὐτό καί τό θέμα τους φέτος εἶναι «Ἡ δια-κονία τῆς Ἐκκλησίας στόν κό-σμο».

Τό γενικό αὐτό θέμα καθόρισε καί τό θέ-μα τῆς σημερινῆς Μονα-χικῆς μας Συνάξεως πού εἶναι, ὅπως γνωρίζετε, «Ἡ διακονία τοῦ Μο-ναχισμοῦ στή σύγχρονη κοινω-νία».

Τό θέμα αὐτό βρίσκεται σέ κά-ποια ἀντίθεση μέ μία εὐρύτατα πα-γιωμένη ἄποψη ὅτι ὁ Μονα-χι-σμός εἶναι μία ἄρνηση τῆς κοινω-νίας, εἶναι μία φυγή ἀπό τόν κό-σμο, τίς χαρές ἀλλά καί τίς δυ-σκο-λίες του, καί ὁ μοναχός ἐγκατα-λείπει τόν κόσμο ἑκουσίως, οἰ-κει-ο-ποιούμενος τήν ξενιτεία καί ἀκο-λουθώντας τήν προτροπή τοῦ Κυ-ρίου γιά ἐγκατάλειψη τῶν πάντων πρός χάριν του καί χάριν τῆς αἰω-νίου ζωῆς.

Ὅποιος συμμερίζεται ὅμως αὐτή τήν ἄποψη, εἶναι προφανές ὅτι πα-ρερμηνεύει τήν ἔννοια τῶν λό-γων τοῦ Κυρίου καί τίς ἀρχές τοῦ μοναχισμοῦ, ὅπως τίς προσδιό-ρι-σαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μέ βάση τό Εὐαγγέλιο. Διότι ἄρ-νηση τοῦ κόσμου δέν σημαίνει ἀδια-φορία γιά τόν ἄνθρωπο. Ζωή μακριά ἀπό τόν κόσμο, δέν σημαί-νει ἔλλειψη ἀγάπης γιά τόν ἀδελ-φό μας πού ζεῖ μέσα σ᾽ αὐτόν.

Γι᾽ αὐτό καί ὁ μοναχισμός, ἀκόμη καί στήν αὐστηρότερη μορφή του, τόν ἀναχωρη-τι-σμό ἤ τόν ἐρημι-τι-σμό, ὑπῆρξε εὐεργετικός γιά τόν κό-σμο καί γιά τούς ἀνθρώπους, καί παρά τήν ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τόν κόσμο, ἀπό τίς πόλεις καί τίς ἀνθρώπινες κοινω-νίες, οἱ μο-να-χοί δέν ἔπαυσαν ποτέ νά διακο-νοῦν ποικιλοτρόπως τόν κόσμο καί τούς ἐν αὐτῷ ἀγωνιζόμενους ἀδελφούς τους.

Θά μποροῦσε νά ἀναφέρει κανείς ἄπειρα παραδείγματα ἀπό τούς αὐ-στηρούς

ἀσκητές τῶν πρώτων αἰώνων, ἀλλά δέν θά ἐπεκταθῶ σέ αὐτά, καθώς πιστεύω ὅτι ὅλοι τά ἔχουμε διαβάσει καί τά γνωρίζου-με. Θά μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νά ἀναφέρω ἕνα μόνο χαρακτηριστι-κό παράδειγμα ἀπό τή ζωή τοῦ ἐορ-ταζομένου αὔριο ὁσίου Δαβίδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ, τοῦ ἀμυγδα-λίτου. Ἦταν ἀσκητής, πού ἔζησε στίς ἀρχές τοῦ 6ου αἰῶνος, λίγο ἔξω ἀπό τή Θεσσαλονίκη, ἔξω ἀπό τά κάστρα τῆς πόλεως, καί ἀφοῦ πέρασε τρία χρό-νια ἐπάνω σέ μία ἀμυγδαλιά, μιμούμενος τούς στυλίτες, στή συνέχεια ἔζησε ὅλη του τή ζωή σέ ἀπόλυτη ἀπο-μόνωση μέσα στό κελλί του.

Καί ὅμως αὐτός ὁ ἀσκητής, ὅταν ἡ Θεσσαλονίκη μέ μία ἀπόφαση τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ὑποβιβάσθηκε διοικητικά, δέχθη-κε μέ προθυμία νά ταξιδεύσει μέ-χρι τήν Κωνσταντινούπολη προ-κει-μένου νά ὑποστηρίξει ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος τό αἴτημα τῶν Θεσσαλονικέων γιά τήν ἀποκα-τά-σταση τῆς ἀδικίας εἰς βάρος τους, παρά τή μεγάλη του ἡλικία καί παρότι γνώριζε μέ θεία ἀποκά-λυψη ὅτι δέν θά ἐπιστρέψει ἐν ζωῇ στή Θεσ-σαλονίκη.

Τό περιστατικό αὐτό, ὅπως εἶπα, δέν εἶναι μοναδικό. Ὑπάρχουν πολ-λά παρόμοια περιστατικά θυ-σια-στικῆς διακονίας τῆς κοι-νω-νίας εἴτε ἀπό μεμονωμένους μο-να-χούς εἴτε ἀπό μοναστικές ἀδελ-φό-τητες, πού παρότι οἱ ἴδιοι οἱ μοναχοί προσπαθοῦν νά τά καλύ-πτουν, γιά νά μήν στερηθοῦν τήν ἐν οὐρανοῖς ἀνταμοιβή τους, γίνο-νται γνωστά ἀπό τούς ἀνθρώπους πού ἀπολαμβάνουν τή διακονία καί τήν ἀγάπη τους.

Γι᾽ αὐτό καί στή σημερινή μας Σύ-ναξη θά ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά δοῦμε τούς τρόπους τῆς διακονίας τοῦ Μοναχισμοῦ στή σύγχρονη κοι-νωνία μέσα ἀπό τή ζωή τεσ-σά-ρων συγχρόνων μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι κατατάχθηκαν ἐπίσημα ἀπό τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο στή χορεία τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλη-σίας μας τά προηγούμενα χρόνια, ἀπό τό 2008 μέχρι τό 2015, ἀλλά καί μέσα ἀπό τήν ἐμπειρία τῆς Ἱε-ρᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας ἀπό τή διακονία τοῦ Μοναχισμοῦ στό ἐξω-τερικό.

Οἱ σύγχρονοι ἅγιοι γιά τή δια-κονία τῶν ὁποίων θά ἀκούσουμε εἶναι ὁ ἅγιος Γεώργιος Καρσλίδης, γιά τόν ὁποῖο θά μᾶς μιλήσει ἡ Γερόντισσα Πορφυρία, ἡ ἁγία Σοφία ἡ ἐν Κλεισούρᾳ, γιά τήν ὁποία θά μᾶς μιλήσει ὁ Σεβασμιώτατος Μη-τροπολίτης Καστορίας κύριος Σε-ρα-φείμ, ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιο-ρεί-της, γιά τόν ὁποῖο θά μᾶς μιλήσει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λε-μεσοῦ κύριος Ἀθανάσιος, καί ὁ ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυ-βί-της, γιά τόν ὁποῖο θά μᾶς μιλήσει ἡ Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπηγῆς Χανίων, Γερόντισσα Θεοξένη, ἐνῶ γιά τή διακονία στό ἐξωτερικό θά μᾶς μιλήσει ὁ πα-νοσιολογιώτατος Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, π. Ἐλισ-σαῖος.

Καί οἱ τέσσεριις ἅγιοι ἔζησαν στίς ἡμέρες μας, στήν ἐποχή μας. Κάποιοι ἀπό ἐμᾶς εἶχαν τήν εὐ-λογία νά τούς γνωρίσουν προσω-πικά καί νά πάρουν τήν εὐλογία τους ὅσο ζοῦσαν. Ἡ μεγαλύτερη ὅμως εὐλογία τῶν νέων αὐτῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού τί-μησαν μέ τή ζωή τους καί μέ τή διακονία τους καί τόν Μοναχισμό καί τήν Ἐκκλησία, εἶναι τό παρά-δειγμα τῆς ζωῆς τους.

Πολλές φορές νομίζουμε ὅτι δια-κο-νία εἶναι κάτι πολύ μεγάλο καί πολύ σπουδαῖο. Καί ἔτσι ἀσφαλῶς εἶναι. Ὄχι ὅμως γιατί ἀπαιτεῖ με-γάλα μέ-σα καί πολλές δυνάμεις. Δέν ἀπαιτεῖ ὁπωσδήποτε χρήματα καί ὀργάνωση. Δέν διακονεῖς μόνο κτίζοντας «Βασιλειάδες». Διακο-νία σημαίνει ὅτι προσφέρω στόν ἀδελφό μου αὐτό πού χρειάζεται, αὐτό πού ἔχει ἀνάγκη. Καί ὁ σύγ-χρονος ἄνθρωπος, ἡ σύγχρονη κοι-νωνία δέν ἔχει ἀνάγκη ἴσως οὔτε ἀπό χρήματα οὔτε ἀπό ἔργα. Ἔχει ἀφθονία ἀπό αὐτά, καί ἡ ἀφθονία αὐτῶν εἶναι πολλές φορές ἡ αἰτία, γιά τήν ὁποία ἀντιμετωπίζει δυσε-πί-λυτα προβλήματα, ἀπογοητεύ-σεις, θλίψεις καί ἀσθένειες.

Ὁ Μοναχισμός ἔχει ἕναν ἀνεξά-ν-τλητο πλοῦτο πού μπορεῖ καί κα-λεῖται νά τόν προσφέρει στή σύγ-χρονη κοινωνία, ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τῶν ἁγίων μονα-χῶν στή ζωή τῶν ὁποίων θά ἑστιά-σει σήμερα ἡ Μοναχική μας Σύ-ναξη.

Τί εἶχαν οἱ τέσσεριις ἅγιοι; Δέν εἶ-χαν σχεδόν τίποτε. Τρεῖς ἀπό τούς τέσσεριις ἦρθαν πρόσφυγες στήν Ἑλλάδα καί δυσκολευόταν καί οἱ ἴδιοι νά ζήσουν, καί ὁ τέταρτος, ὁ ἅγιος Πορφύριος, ζοῦσε καί αὐτός σάν πρόσφυγας, ἄλλοτε στά Καυ-σο-καλύβια καί ἄλλοτε μέσα σέ ἕνα τροχόσπιτο. Τί εἶχαν οἱ πρῶτοι ὀρθόδοξοι μοναχοί στήν Εὐρώπη; Δέν εἶχαν οὔτε τά μέσα οὔτε τήν ὀρ-γάνωση τῶν ἄλλων Ὁμολο-γι-ῶν. Καί ὅμως ἦταν «ὡς πτωχοί, πολλούς δέ πλουτίζοντες, ὡς μη-δέν ἔχοντες καί τά πάντα κα-τέ-χο-ντες», γιατί εἶχαν μέσα στήν ψυχή τους τόν πλοῦτο τῆς ἀγάπης. Καί ἀπό αὐτήν πρόσφεραν σέ ὅ-σους τούς πλησίαζαν καί σέ ὅσους εἶχαν ἀνάγκη.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ Καρσλίδης ἔψηνε ὅλη τήν ἡμέρα ψωμί, γιά νά μοιράζει στούς πεινασμένους στά δύσκολα χρόνια τοῦ πολέμου καί ὄχι μόνο. Ἡ ἁγία Σοφία τῆς Κλει-σούρας μοίραζε τά χρήματα πού τῆς ἔδιναν καί αὐτή προτιμοῦσε νά νηστεύει καί νά περπατᾶ ξυπό-λυτη ἀκόμη καί μέσα στά χιόνια. Τό ἴδιο ἔκαναν καί οἱ ἅγιοι Παΐ-σιος καί Πορφύριος, πού βοηθοῦ-σαν ὅποιον τούς πλησίαζε μέ κάθε τρόπο, ἀλλά καί ἀφιέρωναν ἡμέ-ρες καί νύχτες γιά νά δέχονται τούς ἀνθρώπους, καί ἰδιαιτέρως τούς νέους, πού ἤθελαν νά τούς δοῦν καί νά τούς συμβουλευθοῦν, γιά νά τούς καθοδηγοῦν καί νά τούς στηρίξουν στήν πίστη.

Ἑκατοντάδες ἦταν αὐτοί πού τούς ἐπισκεπτόταν καθημερινά καί ὅμως ποτέ δέν ἀρνοῦντο κανέναν, ποτέ δέν δυσανασχετοῦ-σαν. Ἄκουαν τόν καθένα μέ ὑπο-μονή

καί μέ στοργή, ὅποιοι καί ἄν ἦταν, ὅ,τι καί ἄν ἦταν.

Αὐτή ἡ διαθεσιμότητα τῶν ἁγίων μας, αὐτή ἡ διαθεσιμότητα τῶν μοναχῶν νά ἀκοῦν τούς ἀνθρώ-πους καί νά τούς λέγουν «λόγον ἀγαθόν», τόν κατάλληλο λόγο γιά τόν καθένα, ὄχι κηρύγματα ἀφ᾽ ὑψη-λοῦ, ὅπως κάνουμε κάποιες φορές, ἀλλά τόσο ὅσο ἔχει ἀνάγκη ὁ ἄλλος νά ἀκούσει, τόσο ὅσο ἀρ-κεῖ, γιά νά ἀνοίξει στήν ψυχή του ἕνα παράθυρο στή χάρη τοῦ Θεοῦ, αὐτή εἶναι μία μεγάλη διακονία τοῦ Μοναχισμοῦ στή σύγχρονη κοι-νωνία, πού μπορεῖ νά εἶναι πολύ-βουη, ἀλλά εἶναι συγχρόνως καί τραγικά σιωπηλή, καθώς οἱ ἄν-θρωποι μιλοῦν ἀλλά δέν συνο-μι-λοῦν. Μιλοῦν ἀλλά δέν ἀκοῦν τόν συνάνθρωπο.

Καί οἱ ἅγιοι ὄχι μόνο δεχόταν τούς ἀνθρώπους, τά νέα παιδιά, ἀκό-μη καί ἄν ἦταν ἀναρχικοί ἤ ναρ-κομανεῖς, ὅπως ἔκανε ὁ ἅγιος Παΐσιος, καί τούς ἄκουαν καί τούς συμβούλευαν, ἀλλά καί προσευ-χό-ταν γι᾽ αὐτούς, γιά τά προβλήματα πού τούς ἀπασχολοῦσαν, γιά τίς ἀσθένειες πού τούς ταλαιπωροῦ-σαν, γιά τίς δυσκολίες πού ἀντιμε-τώ-πιζαν.

Ἡ προσευχή εἶναι, ἄλλωστε, ἡ βαθύτερη ἔκφραση τῆς ἀγάπης, καί ὁ κόσμος, ἡ σύγχρονη κοινω-νία, ἔχει πολλή ἀνάγκη ἀπό τήν προσευχή, γιατί εἶναι κάτι πού τῆς λείπει τραγικά καί γι᾽ αὐτό παρα-παίει καί δέν ξέρει ποῦ βαδίζει καί ποῦ μπορεῖ νά στηριχθεῖ.

Ἡ διακονία ὅμως τῶν ἁγίων μας, ἡ διακονία τοῦ Μοναχισμοῦ, συ-νίσταται καί σέ κάτι ἀκόμη. Συ-νίσταται στό παράδειγμα τῆς ζωῆς πού ἔδιναν οἱ ἅγιοι καί πού κα-λούμεθα νά δίδουμε καί ἐμεῖς οἱ μοναχοί, τῶν ὁποίων ἡ ζωή πρέ-πει νά εἶναι, κατά τόν ἅγιο Ἰω-άννη τῆς Κλίμακος, φῶς γιά τούς λαϊκούς. Καί αὐτό δέν σημαίνει ἐπίδειξη εὐσεβείας ἤ αὐστηρό-τη-τος, ἀλλά σημαίνει ἀνεπιτήδευτη ἁπλότητα καί ταπείνωση, αὐτή πού διέκρινε σέ μέγιστο βαθμό τούς τέσσερις ἁγίους μας, καί ἡ ὁποία μιλᾶ στίς ψυχές τῶν ἀν-θρώπων γιά τόν Θεό καί τίς ἀνα-παύει περισσότερο ἀπό ὁτιδήποτε ἄλλο.

Θά σταματήσω ἐδῶ γιά νά παρα-χωρήσω τό βῆμα στούς ἐκλεκτούς μας ὁμιλητές οἱ ὁποῖοι θά μᾶς πα-ρουσιάσουν τό θέμα μας μέσα ἀπό τή ζωή καί τήν ἄσκηση τῶν τεσ-σάρων συγχρόνων ἁγίων μας καί τή διακονία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας καί τοῦ μακαριστοῦ Γέ-ρο-ντα Αἰμιλιανοῦ στό ἐξωτερικό.

Ἐπιτρέψτε γι᾽ αὐτό νά τούς εὐ-χα-ριστήσω γιά μία ἀκόμη φορά. Νά εὐχαριστήσω τούς Σεβασμιωτά-τους Ἁγίους ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, τόν Ἅγιο Λεμεσοῦ κύριο Ἀθανάσιο καί τόν Ἅγιο Καστορίας κύριο Σε-ραφείμ, τόν πανοσιολογιώτατο Κα-θηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, π. Ἐλισσαῖο, καί τίς δύο Γερόντισσες, τή Γερόντισσα Θεο-ξένη, Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπηγῆς,

καί τή Γερόντισσα Πορφυρία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως Σίψας.

Νά εὐχαριστήσω ἀκόμη καί ὅ-λους τούς Σεβασμιωτάτους Ἁγίους Ἀρχιερεῖς πού συμμετέχουν στήν Θ΄ Μοναχική μας Σύναξη, ἀρχί-ζοντας ἀπό τόν ἐκπρόσωπο τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαοδικείας κύριο Θεοδώρητο, καί ὅλους τούς πα-τέ-ρες καί τίς ἀδελφές πού γεμίζουν τή Μονή μας μέ τή χαρά τῆς πα-ρουσίας τους στή Μοναχική μας Σύναξη.

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας στην λήξη της ημερίδος :

Ἄν μία εἰκόνα εἶναι, ὅπως λένε, χίλιες λέξεις, οἱ ὑπέροχες εἰκόνες τίς ὁποῖες μᾶς δημιούργησαν καί μᾶς μετέφεραν οἱ Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὁ ἅγιος Καθη-γού-μενος καί οἱ ὁσιώτατες Γερό-ντισ-σες μέ τίς εἰσηγήσεις τους γιά τούς τέσσερις συγχρόνους ἁγίους μας, τόν ἅγιο Γεώργιο Καρσλίδη, τήν ἁγία Σοφία τῆς Κλεισούρας, τόν ἅγιο Παΐσιο τόν Ἁγιορείτη καί τόν ἅγιο Πορφύριο τόν Καυσοκαλυ-βί-τη, καί γιά τή διακονία τοῦ Μο-ναχισμοῦ στό ἐξωτερικό, εἶναι ἕνας ὁλόκληρος θησαυρός πού θά μᾶς συνοδεύει, θά μᾶς ἐνισχύει καί θά μᾶς ἐμπνέει καί στή διακονία μας ὡς μοναχῶν καί συγχρόνως στή μοναχική ζωή καί στόν μονα-χικό μας ἀγώνα.

Γιατί ἡ διακονία τοῦ Μοναχι-σμοῦ, ὅπως καταλάβαμε, δέν εἶναι ἄσχετη μέ τόν ἀγώνα τοῦ μοναχοῦ γιά τήν προσωπική του τελείωση, ἀλλά εἶναι μέρος αὐτῆς, καθώς ἡ διακονία εἶναι μίμηση τοῦ Χρι-στοῦ. Καί ὅσο ὁ μοναχός προά-γε-ται στήν ἐν Χριστῷ ζωή, τόσο πε-ρισσότερο ἐπιθυμεῖ νά γίνεται διά-κονος τῶν πάντων, ὥστε νά μιμεῖ-ται περισσότερο τόν Χριστό καί νά τοῦ ἐκφράζει διά τῆς διακονίας του τήν ἀγάπη τῆς καρδίας του.

Γι᾽ αὐτό καί οἱ ἅγιοι, γιά τούς ὁποί-ους ἀκούσαμε σήμερα, εἶχαν τόση διάθεση καί τόση ἐπιθυμία νά διακονοῦν τούς ἀδελφούς τους, πρωτίστως διά τῆς νοερᾶς προσευχῆς, ἀλλά καί μέ τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους μᾶς περιέγραψαν οἱ ἐκλεκτοί μας εἰ-σηγητές.

Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς πρε-σβεῖες τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀπο-στό-λου Παύλου καί τῶν νέων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ Μοναχική μας Σύναξη ἔφθασε στό τέλος της. Γι᾽ αὐτό καί αἰσθάνομαι γιά ἄλλη μία φορά τήν ἀνάγκη νά εὐχα-ριστήσω θερμότατα τούς εἰσηγη-τές μας, τόν Ἅγιο Λεμεσοῦ, τόν Ἅγιο Καστορίας, τόν Καθη-γού-μενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, π. Ἐλισσαῖο, τή Γερό-ντισ-σα Θεοξένη καί τή Γερόντισσα Πορφυρία, πού εἶχαν τήν καλωσύνη νά ἀναλάβουν ἐκτός τῶν ἄλλων καί αὐτή τή διακονία τῆς εἰσηγήσεως στή Μοναχική μας Σύναξη,

πού μᾶς προσέφεραν τόσο μεγάλη ψυ-χική ὠφέλεια ἀλλά καί πνευ-μ-ατική ἀπόλαυση.

Νά εὐχαριστήσω ὅλους τούς Σε-βασμιωτάτους ἀδελφούς Ἀρ-χιε-ρεῖς, τόν ἐκπροσωποῦντα τόν Οἰ-κουμενικό μας Πατριάρχη Ἅγιο Λαο-δικείας, τούς ὁσιωτάτους Κα-θη-γουμένους καί τίς ὁσιώτατες Γερόντισσες, τούς πατέρες καί τίς ἀδελφές γιά τήν πολύτιμη παρου-σία σας καί γιά τή χαρά τῆς συμ-μετοχῆς σας στήν Θ΄ Μοναχική Σύναξη τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπό-λεως.

Εὔχομαι ταπεινά καί ἀπό καρδίας νά μᾶς ἀξιώνει ὁ Θεός νά διακο-νοῦμε τήν κοινωνία μας μέσα ἀπό τόν μοναχικό μας ἀγώνα, ὅπως ἔκα-ναν καί οἱ ἅγιοί μας, καί νά πληροφοροῦμε καί ἐμεῖς τή δια-κονία μας πρός δόξαν τοῦ ἁγίου Ὀνόματός του.

Καί εὔχομαι ἀκόμη νά μᾶς ἀξιώ-σει ὁ Θεός διά πρε-σβειῶν τῆς Ὑπε-ρα-γίας Θεοτόκου, τοῦ ἁγίου ἐνδό-ξου καί πρωτοκο-ρυ-φαίου ἀπο-στόλου Παύλου, τοῦ ἁγίου Λουκᾶ τοῦ ἰατροῦ καί τῶν νέων ἁγίων μας, τῶν ὁποίων προσκυνήσαμε τά ἱερά λείψανα, νά συναντηθοῦμε καί πάλι στήν ἐπόμενη Μοναχική μας Σύ-ναξη.